

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 831/2016-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Ján Florián Gajniak, advokát s. r. o., Šafárikovo námestie 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ján Florián Gajniak, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 295/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDAKOVANÉ] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 831/2016-22 z 10. novembra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 295/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla chronológiu úkonov vykonaných okresným súdom a účastníkmi konania v napadnutom konaní až do podania tejto sťažnosti, a k skutkovému stavu uviedla najmä, že:

„(...) V predmetnej veci spis. zn. 7C/295/2013, dňa 16.9.2013 podala sťažovateľka(...) na Okresnom súde v Žiline, návrh na vydanie platobného rozkazu o finančnú úhradu nájomného, v zmysle ustanovení § 172 OSP, ods. 1, a § 451, ods. 1 OZ.

(...) Ku dňu podania sťažnosti na bezdôvodné prietahy v konaní na Ústavný súd SR, 16.9.2015, neodôvodnené prietahy v konaní(...) predstavujú celkom 730 dní.

Čo znamená, že sú to už (nielen) pri seniorskom veku sťažovateľky dva roky.

Vzhľadom na tak závažné porušenie práva súdom počas dlhých mesiacov a pre nedôstojný priebeh súdneho procesu, akceptovaním špekulatívnych listín, včítane krivého svedectva nezletilého, vedome predkladaných súdu, v zrejmej snahe ho podviesť nepravdivými skutočnosťami, čo súd podivuhodne akceptuje, v protiklade s neakceptovaním uplatňovaných zákonných námietok navrhovateľa/sťažovateľa. Pojednávania nie sú riadne pripravené a späté s opakovanými šikanóznymi snahami súdu nezmyselnými predvolávkami ísť sa pozrieť na výlet na pozemok sťažovateľa, bez zabezpečenia jeho ochrany pred potenciálnym agresívnym atakom a bez odborného geodeta oprávneného určovať lomové body medzi jednotlivými parcelami (225 km od jeho trvalého bydliska - t. j. 450 tam a späť), ktorý sťažovateľ pozná už vyše 70 rokov, pod zámienkou tzv. ohliadky na mieste, bez splnenia zákonom uvažovaných zmysluplných podmienok, keď ani opakované sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi Okresného súdu v Žiline nepomohli dať priebeh konania do zákonných rámcov musí sťažovateľ pri ochrane svojich práv podať túto sťažnosť.

(...) Bezdôvodnými, viacmesačnými prietahmi v konaní vyúsťujúcich už takmer do dvoch rokov, sa sťažovateľ dostal do situácie, že sa nedovolal ochrany svojich práv ani sťažnosťami predsedovi Okresného súdu v Žiline a nepochodil ani na Krajskom súde

v Žiline, takže sťažovateľova právna neistota naďalej pretrváva až do dňa meritórneho rozhodnutia vo veci, ktoré je v dôsledku krokov okresného súdu v nedohľadne.

(...) Pre svoj vysoký vek sa ťažko chorá sťažovateľka nazdáva, že jej náhle zhoršenie zdravotného stavu nie je vec neobvyklá. Musí s tým žiť. Takéto stavy jej objektívne zabraňovali v účasti na dvoch vytyčených pojednávaniach v krátkom čase. To by sa nemalo stať dôvodom na pardonovanie okresného súdu za tieto mnohomesačné prieťahy v konaní (z troch pojednávanií na jednom neospravedlnene chýbali odporcovia) a uchránenia súdu zaplatiť primeranú majetkovú ujmu sťažovateľovi. Ako je zdokumentované, sťažovateľka si však vždy v konaní promptne plnila všetky zákonom i súdom požadované povinnosti.

Vo vyššie uvedenom časovom rozpätí odporcovia podali svoje priam detinsky priehľadné lživé, ale pritom účelové vyjadrenia, ktoré v podstate potom neustále opakujú, čo im súd schvaľuje. Sú síce úplne nezmyselné, právne irelevantné a skutkový stav i priebeh skutkového deja deformujúce tvrdenia (na čo podľa zákona majú odporcovia právo), ale súd má povinnosť to vyriešiť a nie splňať želania a príkazy odporcov.

Sťažovateľ pre nedôstojný priebeh súdneho procesu, pretože v rozpore s ustanoveniami OSP - súd konanie po 2 rokoch, síce s určitými, ale nie relevantnými pojednávaniami a bez akéhokoľvek dokazovania v zmysle § 132-135 OSP, vedie tak že vynesenie právoplatného rozsudku je v nedohľadne.

Bezdôvodné prieťahy v konaní Okresného súdu v Žiline podľa jeho jednotlivých krokov je možné charakterizovať tým, že takýmto postupom nebol sťažovateľ súdom chránený vo svojich právach.

(...) Túto svoju sťažnosť zasielanú na Ústavný súd SR na postup Okresného súdu v Žiline, podávame z toho dôvodu že o ochrane nami označeného základného práva nerozhoduje iný súd a u tohto súdu sa v priebehu 730 dní, t. j. 24 mesiacov, teda 2 roky prejavil nedostatok takých procesných úkonov v dôsledku nesprávneho posudzovania meritú veci, dôsledkom čoho bolo vážne poškodenie sťažovateľa súdom, hoci ide o veľmi jednoduchú, štandardne sa asi opakujúcu vec aj na mnohých iných súdoch na Slovensku.

(...) Na rozdiel od súdu, sťažovateľ v priebehu dlhého času konania si vždy včas splnil výzvy súdu a včas predkladal ďalšie a ďalšie štátom aprobované dokumenty, potvrdzujúce, že úplne a teda absolútne uniesol dôkazné bremeno. Týmto splnil podmienky, na základe ktorých je možné posúdiť opodstatnenosť ochrany jeho Ústavou SR

garantovaných práv. Priebeh postupu veci na súde dokumentuje, že súd jej od začiatku nevenoval dostatočnú pozornosť. (...)

(...) Aby sa dovŕšila ochrana porušeného základného práva formou primeraného finančného zadosťučinenia, od Ústavného súdu v zmysle čl. 127 Ústavy SR požadujeme aj primerané finančné zadosťučinenie podľa zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP v sume 8.000.- Eur, pretože k porušeniu nášho práva došlo takým vážnym spôsobom, neriešením sťažnosti na priedahy u predsedu Okresného súdu v Žiline i Krajského súdu v Žiline, ktorý si preto vyžaduje vyšší stupeň ochrany, najskôr sťažnosť predsedovi Okresného súdu, potom aj Krajského súdu a teraz Sťažnosť na Ústavný súd SR - a nie iba jednoduchú deklaráciu porušenia, základného práva (IV. ÚS 210/04).

Vyššie uvedené vyčíslenie nemajetkovej ujmy, ktorej sa domáha sťažovateľ je iba najminimálnejším zobrazením odškodnenia za psychické útrapy a zlomkom celej ujmy, čím sa preukazujeme nestarostlivosťou súdu o odstránenie právnej neistoty u vekovo veľmi starého sťažovateľa, čo trvá už 2 roky. V seniorskom veku taká etapa života predstavuje veľmi dlhé obdobie.

Takto uplatnenú sumu primeraného finančného zadosťučinenie podľa § 50, ods. 3 zákona o Ústavnom súde, zdôvodňujeme tým, že právna neistota, v ktorej sa dlhodobo nachádzame nám spôsobila aj vážnu materiálnu ujmu. Ujmu, ktorú utrpel sťažovateľ je tak vážna, že požadovaná výška nemajetkovej ujmy v tomto smere, zodpovedá praxi Ústavného súdu SR a máme pocit, že ju sťažovateľ navrhuje zodpovedne.

Sťažovateľ sa domáha aj primeraného zadosťučinenia, pretože je presvedčený, že zavinením Okresného súdu Žilina mu vzniká majetková ujma 80.000 Eur (ako náhrada škody, ktorú si však sťažovateľ v tejto sťažnosti neuplatňuje) i nemajetková ujma 20.000 Eur titulom nemožnosti užívať svoj majetok alebo dostať zaplatené za dlhodobé nepovolené užívanie jeho vlastníctva, preto žiada zaplatiť takú vysokú sumu od vinníka formou finančného zadosťučinenia.

Ak by sme finančné prostriedky, ktoré by sme utržili predajom parcely uložili na účet v banke, získali by sme aj pri tom najminimálnejšom ročnom úroku 1,5 %, efektívne značné finančné prostriedky, čoho sú si vedomí odporcovia i súd, takže priedahmi je táto potenciálna finančná transakcia s vlastníctvom sťažovateľky odsúvaná do neurčitého, neprehľadného času v budúcnosti. Ak sa toho dožije. (...)

Pretože súd o našom návrhu konal bez relevantného priebehu pojednávani, vznikla nám majetková ujma nielen na finančných prostriedkoch, ale aj ochromenia celkového života rodiny. Žiadame, aby nám Ústavný súd priznal aj náhradu trov konania a ďalších nákladov, spojených s uplatňovaním nášho základného práva na Ústavnom súde SR, pretože okresný súd v našej veci nielen ako seniora riadne nekoná viac mesiacov a pritom ide o veľmi jednoduchú vec, takže ich uplatňujeme sumou 361,96 Eur(...)“

2.1 Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa sťažovateľka domáha toho, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo [REDAKOVANÉ], upravené v čl. 48, ods. 2 Ústavy SR v konaní vedenom pod spis. zn. 7C/295/2013 na Okresnom súde v Žiline, porušené bolo

2/ Okresnému súdu v Žiline sa prikazuje v konaní vedenom pod spis. zn. 7C/295/2013 aby konal bez zbytočných prieťahov.

3/ [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20.000.-Eur, ktoré je Okresný súd v Žiline, povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Ústavný súd SR priznáva [REDAKOVANÉ] úhradu trov konania sumou 361,96 Eur, ktoré je povinná kancelária Ústavného súdu SR zaplatiť na účet jej právneho zástupcu [REDAKOVANÉ] Gajniaka(...) do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho podpredsedom, listom sp. zn. 1SprS/575/2016 z 5. decembra 2016 (ku ktorému bolo pripojené aj vyjadrenie zákonnej sudkyne) a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k vyjadreniu okresného súdu z 10. januára 2017 a jeho doplnením zo 6. februára 2017.

3.1 Podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol tieto relevantné skutočnosti:

«(...) Zhodne s vyjadrením zákonnej sudkyne mám za to, že s poukazom na náročnosť prejedávanej veci a z prehľadu úkonov súdu je možné vyvodiť záver, že zo strany súdu nedochádza k zavineniu neodôvodnených prieťahov a súd v konaní žiadne prieťahy nespôsobil.

V plnom rozsahu sa stotožňujem s vyjadrením sudkyne, ktorá podrobne opísala činnosť a postup súdu v konaní. Sťažovateľkou nasčítané dni, ktoré označuje ako prietahy nie je možné považovať za prietahy, a to najmä s poukazom na ich charakteristiku a vymedzenie rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012. Všeobecne za prietah je možné považovať dlhšie, neefektívne obdobie nečinnosti súdu. Určite za prietah v konaní nemožno považovať to, že súd nevyhovел návrhu a nevydal platobný rozkaz. O tom, že nárok nebol dostatočne preukázaný svedčí aj rozsudok č. k. 7C/295/2013-342 z 23.11.2016, kde bez ohľadu na správnosť či nesprávnosť rozhodnutia, ktoré doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť, sudkyňa riadne odôvodnila, prečo návrh čiastočne zamietla. Navyiac, rozhodnúť v skrátrenom konaní len na základe návrhu bez riadneho kontradiktórneho procesu je právom sudcu, ktorý v prípade pochybnosti či nepreukázania návrhu nemusí vo veci rozhodnúť platobným rozkazom ale nariadi pojednávanie.

Osobitne musím poukázať na skutočnosť, že ak súd umožní účastníkovi vyjadriť sa alebo vykonať určitý úkon v stanovenej lehote, musí aj pre vykonanie jednotlivých úkonov zo strany súdu byť primeraná lehota, nakoľko súd nerozhoduje len výlučne o jednej veci, ale o celom súhrne napadnutých vecí, priemerne 400 až 500 vecí na jedného sudcu a nie je schopný na každé uplynutie lehoty či podanie reagovať v hodinách.

Celú sťažnosť považujem za šikanóznou vedenú skôr snahou o „pomstu“ voči súdu a snahou dosiahnuť možnosť prípadného finančného zadosťučinenia, ako snahou odstrániť prietahy a dosiahnuť plynulosť konania. Celá sťažnosť je vedená útočným tónom znevažujúcim súd, sudkyňu a súdnu moc vlastnými invektívami sťažovateľky, jej názormi a fabuláciami a skutočne je nehodná podania advokáta, od ktorého sa voči súdu a najmä v konaní pred ústavným súdom očakáva minimálne určitá miera profesionality, vybočuje z etiky advokáta a jeho poslaním.

Spor považujem za skutkovo náročný, nakoľko súd musel vychádzať z posúdenia vlastníckych práv, prejudiciálne rozhodovať o vlastníckom práve, zistiť a vyhodnotiť prípadný rozsah využívania nehnuteľnosti a následne stanoviť a vyhodnotiť prípadnú výšku bezdôvodného obohatenia. Teda, ak súd nariadil ohliadku na mieste samom pri sporných skutočnostiach tvrdených stranami, nebolo to za účelom výletu, tak ako účelom výletu nie je ani rozhodovanie Ústavného súdu SR mimo pojednávacích miestnostiach pri volebných

konaniach. Rovnako súd nepostupoval svojvoľne, ak si pripojil dedičský spis, z ktorého mali vyplývať vlastnícke práva sťažovateľky.

Vo veci samej bolo vykonané rozsiahle dokazovanie a vo veci rozhodnuté rozsudkom (zatiaľ neprávoplatne) v rozmedzí 2 rokov a 2 mesiacov od napadnutia veci na súd, čo vzhľadom k celkovej náročnosti konania považujem za viac ako primeranú dobu. Navyiac, ak boli spôsobené prieťahy v konaní, tieto sú následkom konania žalobkyne, ktorá využívala svoje procesné práva a nie nekonania či neefektívnej činnosti súdu, najmä s rôznymi odvolaniami, zmenami návrhu, námietkami, absenciou súčinnosti a pod.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem Ústavnému súdu SR, aby svojim nálezom rozhodol tak, že vyhlási sťažnosť za nedôvodnú.

Zároveň oznamujem, že Okresný súd Žilina súhlasí s tým, aby Ústavný súd Slovenskej republiky podľa § 30 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. v platnom znení upustil od ústneho pojednania prijatej sťažnosti, pretože od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie.»

3.2 Zákonná sudkyňa popísala chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodala tieto relevantné skutočnosti:

„(...) Sťažovateľka namieta procesný postup súdu pri vykonávaní dokazovania a zabezpečovania dôkazov. V danej veci potreba vykonania dokazovania vyplynula z priebehu konania na základe návrhov sporových strán ako aj v dôsledku námietok žalovaných týkajúcich sa vlastníckeho práva žalobkyne, ktoré preukazovali listinnými dôkaznými prostriedkami a podali ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania za účelom preukázania ich tvrdení. Súd už na pojednávaní dňa 3.9.2014 sporovým stranám oznámil, že bude prejudiciálne skúmať vlastnícke právo žalobkyne z dôvodu námietok žalovaných a nimi predložených dôkazných prostriedkov, nakoľko údaje katastra sú hodnoverné a záväzné pokiaľ sa nepreukáže opak a žalovaní predloženými dôkazmi jej vlastnícke právo spochybňujú. Zároveň oznámil sporovým stranám, že v konaní je sporný aj rozsah užívania a výška požadovanej náhrady, pričom súd žalobkyňu aj poučil, že všetky tvrdenia, ktoré v žalobe uvádza je potrebné preukázať, alebo na preukázanie týchto tvrdení navrhnúť vykonanie dokazovania.

V zmysle ustanovenia § 70 Zákona č. 162/1995 Z.z. sú údaje katastra (medzi ktoré patria aj údaje o právach k nehnuteľnostiam vrátane identifikačných údajoch o vlastníkoch nehnuteľností (§ 7 písm. c/) hodnoverné ak sa nepreukáže opak. Citované zákonné ustanovenie vyjadruje právnu domnienku, ktorá pripúšťa dôkaz opaku. Súd ju má preto za preukázanú pokiaľ v konaní nevyjde opak (bývalý § 133 O.s.p. v súč. § 192 CSP).

V civilnom sporovom konaní môže súd riešiť rôzne prejudiciálne otázky (bývalý § 135 ods.2 v súč. § 193 CSP). Posúdenie otázky vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci nie je otázkou uvedenou v § 135 ods. 1 O.s.p. v súč. v § 193 CSP, ktoré ustanovenie taxatívne vymedzuje prípady, ktoré súd nemôže v konaní riešiť ako otázky predbežné, preto je súd oprávnený riešiť túto otázku prejudiciálne za splnenia podmienok uvedených v § 194 ods. 2 CSP (bývalý § 135 ods. 2 O.s.p.) to je za predpokladu, že o tejto otázke nebolo už vydané príslušným orgánom rozhodnutie. Nie je pritom rozhodujúce ani to, že otázka vlastníctva môže byť riešená aj v samostatnom konaní súdu o žalobe podľa § 137 písm. c/ CSP. Rozhodnutie Okresného úradu - odboru katastra nehnuteľností, ktorým bolo zapísané vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nie je rozhodnutím správneho orgánu o vlastníckom práve, ktorým by bol súd viazaný v tom zmysle, že by nemohol ako predbežnú riešiť otázku vlastníctva nehnuteľností, alebo odchyliť sa pri posúdení otázky, kto je jej vlastníkom od stavu zaevidovaného v katastri nehnuteľností. Súd preto posudzoval otázku vlastníckeho práva žalobkyne k predmetnej nehnuteľnosti ako prejudiciálnu, nakoľko na vydanie bezdôvodného obohatenia je oprávnená iba osoba podľa § 456 O.z. a teda aj v predmetnom konaní súd musel skúmať aktívnu legitimáciu, či žalobkyňa je účastníčkou hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, nakoľko žalovaní jej aktívnu vecnú legitimáciu namietali a z toho vyplynula aj potreba rozsiahleho dokazovania, ktoré žalovaní navrhli. Žalovaní predloženým geometrickým plánom preukazovali duplicitné vlastníctvo v časti nehnuteľnosti, ku ktorej sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia a v ďalšej časti tvrdili, že túto časť odkúpila obec v 70-tych rokoch min. storočia za účelom vybudovania obecnej cesty a predkladali k nim tvrdeným skutočnostiam dôkazy a navrhovali dokazovanie. V tomto smere išlo o skutkovú zložitost' sporu, nakoľko žalobkyňa svoje vlastnícke právo odvíjala od dedenia po svojich právnych predchodcoch, po ktorých zdedila nehnuteľnosti uvedené v ded. rozhodnutiach v PK stave v stave neidentickom a jej spoluvlastnícke podiely boli zapísané v katastri nehnuteľnosti na LV ako

parc. CKN na základe geometrického plánu, ktorý k zápisu predložila. Aj keď parcela bola v dedičskom konaní prejednaná v stave PK, nemožno hovoriť o prevode vlastníckeho práva z poručiteľa na dediča, ale len o prechode vlastníctva veci v dôsledku udalosti, s ktorou zákon spája uvedené právne následky (smrť poručiteľa) a zaradenie určitej veci do aktív dedičstva nie je nezvratným dôkazom vlastníctva toho, kto vec nadobudol podľa uznesenia o dedičstve. V danom prípade žalobkyňa nadobudla spoluvlastnícke podiely podľa PK stavu v stave neidentickom a geometrický plán taktiež nemôže byť dôkazom o vlastníctve. To slúži len na deklarovanie právneho stavu, ku ktorému došlo ku dňu smrti a pre dedičov má význam legitimácie, keďže osvedčujú ich postavenie ako právnych nástupcov poručiteľa. Právni predchodcovia žalovaných nadobudli susednú nehnuteľnosť kúpnu zmluvou v PK stave od právnych predchodcov žalobkyne a obec taktiež nadobudla vlastnícke právo k susedným nehnuteľnostiam od právnych predchodcov žalobkyne. Všetky nehnuteľnosti v minulosti tvorili jednu parcelu, ktorá bola GP v roku 1963 rozdelená a v takomto rozdelenom stave boli novovytvorené parcely predmetom následných prevodov a to v PK stave. Následne sa vykonávali zápisy v EN stave. Súd sa preto musel zaoberať obranou žalovaných, podloženou konkrétnymi dôkazmi a návrhmi na vykonanie dokazovania, túto právne vyhodnotiť a vysporiadať sa so všetkými dôkazmi.

Súd v predmetnej veci priebežne konal, v rámci primeraných časových možností daných aj inými konaniami vedenými pred tunajším súdom v senáte sudkyne, vykonával dokazovanie v zmysle vývoja procesnej a dôkaznej situácie, ktorá vyplynula aj z návrhov samotnej žalobkyne, rozhodoval o procesných návrhoch žalobkyne. Sama žalobkyňa podávaním rôznych námietok proti procesným rozhodnutiam súdu, odvolaní proti vydaným rozhodnutiam spôsobila, že súd sa musel jej námietkami a odvolaniami zaoberať a o nich rozhodovať, čím došlo k predĺženiu konania. V rámci kritérií a významu veci pre žalobkyňu je možné konštatovať, že v danom prípade nejde napríklad o osobno-statusový spor, pracovný spor, či spor pre žalobkyňu inak existenčný.“

3.3 Právny zástupca sťažovateľky v reakcii na uvedené vyjadrenie podpredsedu okresného súdu a zákonnej sudkyne v posudzovanom konaní zaujal takéto stanovisko:

«Oddiel prvý

Nebyť viacerých invektív podpredsedu Okresného súdu Žilina, smerovaných nie k veci sťažnosti ale proti advokátovi, v našom stanovisku by sme k neodôvodneným prietahom v konaní mohli byť vcelku struční. Tieto invektívy s hmotnoprávnou stránkou konania vo veci na OS Žilina ako ani so sťažnosťou na Ústavný súd v žiadnom prípade nesúvisia, takže je potrebné zaujať k nim stanovisko splnomocneného advokáta. Vo Vyjadrení podpredseda OS arbitrárne, bez akýchkoľvek dôkazov popiera hneď dve práva. Po prvé, akoby advokát nemal voči svojmu klientovi žiadne povinnosti, chrániť jeho práva podľa § 25, ods. 2, býv. OSP, alebo § 89, ods. 1 a § 92, ods. 2, CSP.

Podpredseda OS Žilina vo svojom Vyjadrení v podstate popiera aj právo sťažovateľky podať sťažnosť na ústavný súd, ak sa konanie bezdôvodne, bez opory v zákone „vlečie“ niekoľko rokov, pričom podpredseda tvrdí, že dva roky nekonania súdu, neslobodno považovať za niečo nezvyklého a súčasne predpokato, neodôvodnene tvrdí, že prietahy v konaní spôsobovala práve sťažovateľka, pričom sťažovateľku „častuje“ nevyberavými pojmami, obviňuje z niečoho čo vôbec nevykonala ani nikdy netvrdila. Absurdne mimo akejkoľvek logiky označil spor o dlžnom nájomnom za dlhé roky neoprávnene obsadený pozemok sťažovateľky, že ide o „náročný spor“, čo si údajne vyžadovalo mnoho rokov preskúmať viacero vecí. Je preto nepochopiteľné, aké dôvody viedli podpredsedu okresného súdu k takýmto nepodloženým záverom, čím sa vlastne vyhol, aby k dôvodom v sťažnosti na neodôvodnené prietahy v konaní, sa kvalifikovane, na základe právnych argumentov nejako zmysluplne a logicky vyjadril.

Ako príloha je k Vyjadreniu podpredsedu OS Žilina priložené Vyjadrenie samotnej sudkyne.

Z Vyjadrenia konajúcej sudkyne sa dá vnímať to, že všetkému je údajne na vine sťažovateľka a súd nerobil nič iné, len riešil obštrukcie sťažovateľky. Preto sudkyňa spolu s podpredsedom OS Žilina považujú sťažnosť sťažovateľky za neoprávnenú. Z takéhoto postojú sudkyne k neoprávneným prietahom v konaní sa nedá dopátrať, prečo vlastne inštitút sťažnosti na Ústavný súd vlastne jestvuje. Akoby sťažovateľka konala nejako ilegálne a protiprávne.

Vzhľadom na takéto meritum sťažnosti obchádzajúce právne neakceptovateľné tvrdenia, je potrebné k nim obsahovo podať právny protivýklad, v zmysle princípov

procesného práva, ako aj hmotnoprávne aspekty dôvodnosti sťažnosti sťažovateľky podať sťažnosť na neodôvodnené prietahy v konaní.

Oddiel druhý

Bod prvý:

Právo podať sťažnosť na Ústavný súd SR podľa čl. 127, ods. 1 Ústavy SR, nemôže byť predsa zo strany podpredsedu Okresného súdu Žilina, podľa názoru sťažovateľky, tak vágne odsúdené, akoby imidž okresného súdu, bola touto sťažnosťou nejako neomalene poškodená. Takéto vnímanie procesného i hmotného práva nemôže potom vo verejnosti vzbudiť dôveru v nestrannosť nielen konajúcej sudkyne, ale aj okresného súdu, v mene ktorého takto vystupuje jeho podpredseda.

Bod druhý:

K týmto jednoslovným sťažovateľku deklasujúcimi výrazmi, vo Vyjadrení napísaných, treba povedať pravdu.

Po a)

Čo sa týka vydania Platobného rozkazu sťažovateľka vôbec nikdy ani v sťažnosti ani v priebehu konania ani v odvolaní proti rozsudku z 23.11.2016, nijako a ničím nespochybnila predsa gramotnému občanovi jasný, právne zreteľný fakt, že o vydaní (alebo nariadení) Platobného rozkazu rozhoduje konajúci sudca. Lenže keď sudca nekonal v r. 2013 v zmysle príslušných ustanovení OSP, § 172-§ 175, ktoré neposkytuje súdu žiadnu možnosť ignorovať právo, ktorého dodržiavanie vydaním platobného rozkazu je vymožitelné od jedného z účastníkov sporu. Paragrafy o tom, sú veľmi jasné a nedvojzmyselné. Takže: v § 172, ods. 1, OSP sa hovorí o tom, že vydať PR, je možné vtedy, keď sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy. Ak súd nevydal PR, nariadi pojednávanie (§ 172, ods. 3). Miesto toho súd až 14.1.2014, zaslal poučenie pre navrhovateľa s tým, aby sa tento vyjadril, či trvá na pojednávaní alebo nie. Ak sa v PR uplatňuje právo, ktoré je v časti v zjavnom rozpore s právnymi predpismi, súd so súhlasom navrhovateľa vydá PR len v tej časti, ktorej sa zrejmy rozpor netýka. Je preto dôležité uviesť, že navrhovateľka súdny poplatok zaplatila, ale súd nevydal PR do desiatich dní § 172, ods. 8, OSP. Preto je zo zákona právom sťažovateľky dozvedieť sa pravdu o tom, prečo teda súd hneď na samom začiatku, v r. 2013, v zmysle zákona nepostupoval. V priebehu celého konania, ako ani v rozsudku z 23.11.2016 (voči ktorému sa sťažovateľka odvolala) opísanie tejto nejasnosti chýba.

Vyjadrenie obchádza právo sťažovateľky, dozvedieť sa prečo súd v r. 2013, nežiadal od odporcov podanie odporu voči PR. Takže títo, do Žiliny o nemuseli predložiť relevantné listinné dôkazy, aby predišli vykonateľnosti PR. Aj týmto si súd hneď od začiatku vytvoril predpoklady svojich nasledujúcich, ďalších prietahov v konaní. Je asi nesporné, že už v tom čase, súd tým vážne poškodil navrhovateľku, pretože odporcovia od samého začiatku konania nepredkladali žiadne listinné doklady, ale pokúsili sa dokonca aj o podvod (uvedieme v ďalšom).

Súd nekonaním spôsobil v priebehu konania často veľké prestávky.

Po b)

Že vyjadrenie sudkyne je „obrátením na ruby“ celého zdôvodnenia neodôvodnených prietahov, zistí každý hoci len trošku v práve rozhladený odborník, pretože popisu priebehu skutkových dejov príliš často chýba opora v nejakom právnom ustanovení, podľa ktorého sudkyňa postupovala, pretože tieto, vo väzbe na nič neriešiacie zbytočné pojednávania, na ktoré nebola sudkyňa riadne pripravená, nevedli k vyriešeniu merita veci, nakoľko sa sudkyňa venovala mimoprocesným záležitostiam a pritom od samého začiatku konania vo veci vedome obchádzala právne záväzné ustanovenie § 216, ods. 1 CSP, že súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

Žiadna svojvôľa súdu, nemôže byť podľa názoru sťažovateľky interpretovaná ako zákonný postup súdu, zvlášť vtedy, ak sa súd absolútne podriadi nezákonnému želaniu právneho zástupcu odporcov, keď ich spoločné podvrhy a obštrukcie akceptuje a nimi sa riadi aj pri vynesení rozsudku, ktorého vyhlásenie dňa 23.11.2016, bez prítomnosti účastníkov, ospravedlňoval tým, že rozsudok je „v štádiu doručovania“, str. 5., prvý odsek.

Pri pozornejšom čítaní vyjadrenia sudkyne sa dá ľahko zistiť, že to nemohla byť sťažovateľka, ktorá spôsobila neodôvodnené prietahy v konaní. Napr. na str. 1., súd píše, že prvá ohliadka sa neuskutočnila preto, lebo nebolo sudkyňi k dispozícii motorové vozidlo. Inokedy sa pojednávanie neuskutočnilo preto, lebo až dodatočne sa ospravedlnil právny zástupca odporcov, čo nebolo iba raz. Z toho vidno, že sťažovateľka by mala viackrát zbytočne „prehnat“ 400 km (tam a späť) z jej bydliska v Bratislave do Žiliny.

Aby sa sťažovateľka i jej splnomocnený právny zástupca, pre ich trvale zlý zdravotný stav, ochránili pred takýmto postupom súdu, kedy pojednávania nič neriešili, požiadala sťažovateľka súd o možnosť, aby sa nasledujúce pojednávanie, ktoré bude vytýčené,

uskutočnilo v zmysle § 116 ods. 6, OSP prostredníctvom videokonferencie, na ktoré sú súdy technicko-technologicky vybavené. Táto jej žiadosť však bola súdom zamietnutá.

Z celého vyjadrenia sudkyne sa stalo úplne jasným, na čo vlastne potrebovala tolko tzv. procesných a neprocesných technických úkonov, v takej jednoduchej veci, ako je dlžné nájomné za dva roky. Z vyjadrenia súdu sa nedá dozvedieť, prečo súd prijímal od žalovaných, pre gramotného človeka ľahko rozoznateľné rôzne podvrhy, ako „listiny spochybňujúce vlastníctvo navrhovateľky/sťažovateľky „a na takomto podvode, postaviť potom svoj rozsudok. Akoby v spore nezmyslene išlo o účastníkov, ktorí by si navzájom spochybňovali svoje vlastníctva.

Po b)

Takýmto subjektivistickým popisom časového a vecného priebehu konania sa sudkyňa snaží vytvoriť o sťažovateľke celkom skreslený obraz, že sťažovateľka v podstate, podľa súdu, nebojuje za svoje práva, ale „bojuje“ proti sudkyňi, ktorá ju za takýto „postoj“ musí permanentne kárať. Takže Vyjadrenie podpredsedu súdu ako aj sudkyne sa sťažovateľke, pre v nich použité jednostranné výrazové prostriedky k ústavnej sťažnosti, javí ako povrchné, málo zmysluplne vysvetľujúce.

Bod tretí

Ako rozsudok i priebeh konania dosvedčujú, že súd v konaní nepostupoval v zmysle princípov procesného práva, pretože bol od samého začiatku jednoznačne neznámeho dôvodu, vnútorne presvedčený, že sťažovateľka nemá žiadne právo domáhať sa realizácie svojho dedičstva.

Preto ani na nepripravených pojednávaniach i ohliadke vôbec neurčovala, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považujú za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, podľa § 171, ods. 1 druhá veta, CSP.

Bod štvrtý

V nadväznosti na predchádzajúci bod je potrebné povedať zamlčovanú pravdu o „ohliadke“. Sťažovateľke sú úplne jasné ustanovenia §§ 120-130, o dokazovaní a hodnotení dôkazov, že toto je plne v nespochybniteľnej rozhodovacej právomoci súdu. Lenže keď sa súd vyberie na vychádzku do okolia Žiliny do [REDACTED] a tam za pomoci právneho zástupcu odporcov sami určujú, akú časť pozemku sťažovateľke vlastne okupujú, za žiadny dôkaz nemožno považovať.

Vo vyjadrení sa nerozoberá, že sťažovateľka sa na nezákonnej ohliadky na mieste, ospravedlnila z dôvodu nezabezpečenia jej ochrany (§ 116 ods. 2 OSP) pred možným agresívnym atakom zo strany odporcov (skúsenosť z minulosti) a pre neprítomnosť odborného geodeta. Pri akejkoľvek ohliadke okupovaných zahradných pozemkov, súd nemá zákonné oprávnenie predstierať, že je odborne geodeticky spôsobilý, určovať lomové body hraníc pozemkov, aby potom mohol v spore spravodlivo rozhodnúť. Súd neveriac LV s úradne overeným GP sťažovateľky (tzv. notorieta, pretože súd spochybnil oprávnenosť katastra, že na základe zákona, môže viesť pohyb, t. j. zmenu vlastníkov na nehnuteľnostiach, čím súd súčasne spochybnil aj oprávnenie katastra, vydávať LV), nekompromisne, vyslovene účelovo (aby pravda nevyšla najavo), odmietal aby ohliadku hraníc pozemkov definoval na mieste kvalifikovaný geodet. Pre rozhodnutie súdu potom mohli byť jednoducho (obrazne povedané za 5 minút), na následnom pojednávaní porovnávať „papiere odporcov“ so skutočnosťou, aby tak lož odporcov vyšla ihneď najavo. To súd neuskutočnil, čím potvrdil, že nerešpektuje § 127, ods. 1, OSP. Naprosto nikto iný, okrem kvalifikovaného geodeta, nemá právo, ani spôsobilosť určovať lomové body hranice medzi dvomi pozemkami. Pritom súdu pri ohliadke akosi podivuhodne „uniklo“, že odporcovia aj plotom si ohradili pozemok sťažovateľky.

Súd žiadnou ohliadkou bez geodeta so satelitným zameriavačom, absolútne nič nemôže zamerať.

Na neodôvodnenom „vyšetrovaní“ vlastníctva sťažovateľky, ktoré nie je meritum tohto sporu, súd potreboval enormné množstvo skoro až tisícku dní. Ale na to, aby teda „vyšetрил“ (keď už si súd prisvojil právomoci policajného vyšetrovateľa a prokurátora) aký rozsah pozemku sťažovateľky neoprávnene, nezákonne, trestuhodne dlhé roky zaberajú odporcovia čo je meritum sporu, to súd „vybavil“, nezákonnou, laickou „ohliadkou na mieste“.

Podľa názoru sťažovateľky, keby pri každom spore o dlžnom nájomnom z titulu bezdôvodného obohatenia, mali súdy na Slovensku mať skúmať iba „tzv. prejudiciálnu“ otázku vlastníctva navrhovateľov, tak takéto spory pre ich súčasnú početnosť, by podľa kvalifikovanej prognózy, v hodnote a rozpätí od 20 do 500 € (prevzaté z dostupných zverejnených údajov), ktorú stručne excerptuje sťažovateľka, tak by mohli byť takéto drobné

spory právoplatne skončené niekedy v rozpätí rokov 2050-2070. Je to istotne absurdné, ale práve takýmto absurdným smerom, neznámo čím a kým motivovaný, sa vydal konajúci súd.

Bod piaty

Naprосто neodôvodnená kriminalizácia navrhovateľky a prítomnosť „ducha“ antisemitizmu v priebehu konania je čitateľná aj v rozsudku. Týmto počinom súd prispel k tomu, aby tortúru svojich predkov prežila v súčasnosti opätovne aj sťažovateľka.

Je preto podľa názoru sťažovateľky nesporné, že súd svojvoľným pretransformovaním žaloby o bezdôvodnom obohacovaní odporcov, na „žalobu“ proti navrhovateľke že bolo „spochybnené jej vlastníctvo“, aby tak vyhovel želaniu odporcov, čím nezákonne menil postavenie účastníkov sporu. Na takúto manipuláciu so žalobou nemá súd žiadne zákonné oprávnenie. Takýto asi štandardne sa opakujúci spor, o nemorálne konajúcich odporcoch, ktorí písomne priznali sťažovateľke že jej vlastníctvo nezákonne okupujú, tak sa sťažovateľka žalobou o nájomné, snažila dostať svoje vlastníctvo do zákonných rámcov, súd zneužil na akési svoje posmechovanie sa z holocaustu, čo je aj z ústavného hľadiska na Slovensku nepripustné. Nielen Ústava SR ale aj právo Európskej únie nepripúšťa aby bol niekto z rasových dôvodov prenasledovaný a poškodzovaný na svojich právach.

Bod šiesty

Sťažovateľka si vôbec nemyslí, že by súd mal splňať jej želania. Ale ak súd nechce, odmieta, bagatelizuje zákon, európske právo, pravdu i skutočnosť, ponizuje a zosmiešňuje sťažovateľku/navrhovateľku, ignoruje aj ďalšie vecné i právne skutočnosti, musela sťažovateľka na to vo svojom odvolaní proti rozsudku z 23.11.2016, reagovať.

Sťažovateľka veľmi dobre vie, že nemá žiadne právo hodnotiť sudcov, ale keď je súd z neznámych dôvodov a motívov rozhodnutý sťažovateľku bezdôvodne perzekvovať, tak sa sťažovateľka takejto neodôvodnenej, svojvoľnej perzekúcie, zo strany súdu musí brániť.

O spravodlivom súdnom konaní nehovorí ani postup súdu keď ignoruje, že sťažovateľka, miesto toho, aby oprávnene očakávala od súdu ochranu svojich práv, podľa ústavy i zákonov SR, ako aj práva Európskej únie, tak sťažovateľka úplne naopak, dlhé roky prakticky a dokázateľne čelí trýzneniu a perzekúcii zo strany konajúceho súdu prvej inštancie, ktorý demonštruje, že odporcom je odhodlaný pomáhať za každých okolností.

Vždy však na úkor práv sťažovateľky. Z konania a dôvodov súdu má sťažovateľka asi právo a možnosť takéto konštatovanie odvodzovať.

Bod siedmy

Sťažovateľka si myslí, že je oprávnená konštatovať, že súd v celom priebehu konania preukazoval, že nehodlal proti odporcom chrániť vlastnícke právo sťažovateľky, zaručené Ústavou SR, čo dokazujú to ďalšie riadky:

Kataster v Žiline, ako zo zákona oprávnený správny orgán, vybavený príslušnými právomocami, riadne, na základe historicky vyhotovovaných geometrických plánov – máp, majetkových podstát, vykonal zápis zdedených pozemkov a vystavil listy vlastníctva dedičom (a teda aj navrhovateľke/sťažovateľke).

Neodôvodnené prietahy v konaní boli súdom spôsobované aj preto, lebo podľa názoru sťažovateľky, súd ignoroval v tomto konaní i v rozsudku mnohé z ustanovení nielen základných právnych kódexov, upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní, ale aj ďalších zákonov o čom sa vo vyjadreniach nič nehovorí.

Sťažovateľka môže preto kompetentne tvrdiť, o čom všetkom presahujúcom, čo riešia celkom iné ustanovenia z právnych predpisov, čo súd pripojil k meritu veci, a čo je zobrazené aj v rozsudku:

- o jej predkoch*
- o žalobe o vlastníctvo*
- o žalobe o dedičstvo*
- o žalobe o ústavnom práve v otázke vlastníctva*
- o zákone o osobnej identite*
- o dedičstve samotnom*
- o stavebnom poriadku*

Ignorovaním stavebného zákona a stavebného poriadku si súd prisvojil aj právomoc stavebného úradu schvaľovať stavby, čím chcel vyjsť v ústrety odporcom, aby ich nelegálne stavby na pozemku sťažovateľky boli takto súdom mimozákonne, navždy, legalizované. To je prikýry rozpor so zákonmi.

Oddiel tretí

Bod prvý

Z posudzovaných Vyjadrení neinformovaný čitateľ by sa nedozvedel, ako konajúca sudkyňa sa opakovane dožadovala na Okresnom úrade Žilina, odbor katastra, aby jej tento predkladal do „vyšetrovania“ rôzne vyjadrenia. Sudkyňa tým neustále pri obhajovaní nezákonných želaní odporcov spochybňovala vlastníctvo sťažovateľky s nejakou snahou preukázať takýmto „dôkazom“, že sťažovateľka nie je vlastníčkou ňou deklarovovaných pozemkov vo [REDAKOVANÉ], kde sudkyňa riešila dve veci sťažovateľky.

Podpredseda súdu akcentuje iba čas po podaní sťažnosti. Akoby sa predtým v konaní nič nedialo. Uvádza iba dátum rozsudku v konaní 7C/295/2013 z 23.11.2016, ale neuvádza, že sťažovateľka sa proti zatiaľ neprávoplatnému rozsudku v lehote, dňa 7.12.2016, odvolala. Ak by sťažovateľka tento nedostatok vo Vyjadrení nedoplnila, informácia pre Ústavný súd by nebola kompletná. Nazdáva sa preto, že by pre Ústavný súd mohla uviesť v ďalšom niekoľko okruhov z odvolania proti tomuto napadnutému rozsudku.

Podpredseda okresného súdu sa asi necítil byť nad vecou a preto na viacerých riadkoch svojho Vyjadrenia k sťažnosti sa vyjadruje obviňujúco, s typom vyjadrení neobvyklých pre predstaviteľa štátnej správy súdu, ktorí sú podľa ustanovenia § 74, ods. 1, písm. d), f) zákona č. 757/2004 Z.z., povinní dohliadať nad zákonnosťou na danom súde. Takže neprekvapuje, že Vyjadrenie nie je prejavom nestrannosti, ale prezrádza určitý záujem na výsledku sporu, poškodzujúcim práva sťažovateľky.

Takýmito formuláciami by chcel navodiť predstavu, že konajúce súdy nemajú žiadne záväzné právne normy, ktorými sa pri vedení konania mali pridržať. Akoby sudca nemusel rešpektovať to čo danej veci požadujú zákony - OZ, OSP, alebo CSP, alebo zákony 757/2004 Z.z., 385/2000 Z.z. Vo Vyjadrení sú zväčša na ospravedlnenie nekonajúcej sudkyne uvádzajú iba právne irelevantné dôvody, ktorými podľa názoru sťažovateľky nemôžu dlhoročné neodôvodnené prietahy v celkom jednoduchej veci ospravedlniť.

Bod druhý

V sťažnosti na neodôvodnené prietahy v konaní sťažovateľka predsa uviedla, že návrh na vydanie platobného rozkazu súdom, podala až potom, keď sa márne snažila dosiahnuť, aby odporcovia vo veci odmietali opustiť nezákonne okupovanú a nimi využívanú parcelu sťažovateľky. Až potom nasledoval súd. Návrhom na vydanie Platobného rozkazu v r. 2013, z titulu bezdôvodného obohacovania za dlžné nájomné za dva roky (bez zmluvy, v zmysle Občianskeho zákonníka) Dokumentuje to výpočet nájomného za tieto roky,

čo sťažovateľka ako vlastníčka, určila iba symbolickou (nie trhovou) cenou 2€/m²/rok. Za dva roky je to 1148,00 €. A takýto nenáročný spor podpredseda súdu vo svojom Vyjadrení, označuje ako náročný. Je úplne neznáme akou právnou úvahou bol vedený podpredseda okresného súdu pri tomto tvrdení.

Bod tretí

Keďže sudkyňa identicky s touto vecou 7C/295/2013, postupovala aj vo veci 7C/296/2013, musia byť na viacerých miestach identické aj stanoviská sťažovateľky k Vyjadreniam podpredsedu okresného súdu. Identicky v tom zmysle, že v konaniach, kde sú rozdielne iba mená a priezviská odporcov „zmiešavaním“ obdobnej problematiky jedného konania s druhým, súdu neodôvodneným splyvaním dôvodov, vytvárala pseudo právne problémy v oboch konaniach. Preto aj sťažnosti na Ústavný súd SR, voči takémuto postupu konajúcej sudkyne, sa predsa nemôžu významne odlišovať, nech by ich podal ktokoľvek.

Je neobvyklé, že podpredseda okresného súdu do svojho Vyjadrenia vložil subjektivistické slangové výrazy „pomsta“, „šikanózne“, atď. čo je právne, bez dôkladných a presvedčivých dôkazov neprípustné. Pretože sťažnosť bola na ÚS SR, po neúspešnej snahe sťažovateľky u predsedu okresného súdu, aby sa zasadil za odstránenie neodôvodnených prieťahov v konaní v tejto veci. Takže nič sťažnosť nepredbiehala a bola podaná viac ako 1 rok predtým, ako sudkyňa vyhlásila svoj rozsudok 23.11.2016 a dodnes sťažovateľka nevie, či jej odvolanie proti tomuto rozsudku už bolo zaslané na odvolací Krajský súd Žilina, pretože dodnes neobdržala ani výzvu na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie. A odvtedy je to už ďalších 47 dní.

V sťažnosti na ÚS SR boli v zmysle zákona uvedené viaceré dlhšie etapy z lehoty nečinnosti súdu (napr. za rok 2014 to bolo 365 dní), ako aj zdôvodnenie, ako nekonaním súdu bola sťažovateľka ukrátená na svojich právach, pretože súd nepostupoval v zmysle ustanovenia definovaného v § 6 OSP, čo jej spôsobuje škodu veľkého rozsahu, ktorú však v predkladanej sťažnosti na neodôvodnené prieťahy v konaní si predsa neuplatňovala. V sťažnosti sa domáhala opäť v zmysle zákona iba nemateriálnej ujmy, ktorá jej vznikla vinou súdu jeho nekonaním dnes už v dĺžke času je to 1163 dní, ku ktorým treba pripočítať aj 61 dní k vyžiadaniu si podania stanoviska k Vyjadreniu. Takže celkový počet dní prieťahov je už 1224 dní, čo sú už 3 roky.

Na svoju obranu sťažovateľka musí uviesť, že v sťažnosti nebolo napísané absolútne nič osobného, znevažujúceho, proti konajúcej sudkyňi, ako to nepravdivo tvrdí podpredseda súdu. Čo uskutočnila sudkyňa po podanej ústavnej sťažnosti, bolo zase o ďalších neodôvodnených prietahoch, ktoré tak vzrástli o ďalší rok. Toto predstaviteľ podpredseda okresného súdu obchádza a nie je vecný a nezaujatý vo vyjadrovaní, kryjúc sa neopodstatnenými a pre meritum sťažnosti nepodstatnými právnickými frázami.

Vyjadrenie stráca právnu vierohodnosť pretože pseudoprávnické frázy, nemôžu nijako zakryť neodôvodnené prietahy v konaní, podľa názoru sťažovateľky, nesporne zavinené súdom. Z vyjadrenia podpredsedu okresného súdu možno vyvodíť, vnímanie práva zo strany štátnej správy Okresného súdu Žilina má určité rezervy.

Bod štvrtý

Konajúca sudkyňa štátne úradné dokumenty nihilizovala, čo nie je prípustné podľa čl. 11, ods. 4, CSP. Celé mesiace, presne ako policajný vyšetrovateľ, aj v časti bývalého Československa „vyšetrovala“ sťažovateľku a jej predkov až do „5 kolena“, z nejakého podvodu, aby „objavila“ niečo v prospech odporcu. A to len preto, aby odporca mohol naďalej čo možno najdlhšie, nezákonne pokračovať vo využívaní vlastníctva sťažovateľky a brať z neho benefity. Je teda podľa názoru sťažovateľky nesporné, že sudkyňa absolútne neodôvodneným kriminalizovaním, perzekvovala sťažovateľku, čo nemožno vyvrátiť žiadnym nezmyselným tvrdením, ako sa to snaží na škodu sťažovateľky robiť podpredseda okresného súdu, ktorý odmieta vidieť zreteľne, ďalšie roky prietahov v konaní, prezentované v rozsudku z 23.11.2016, ktorý musel byť odvolaním napadnutý sťažovateľkou, v zmysle § 363 CSP.

Ústavnému súdu musíme doložiť ešte aj to, čo je už v sťažnosti uvedené ale k náprave dodnes nedošlo. Konajúca sudkyňa si úplne svojvoľne pre nejaký svoj osobný záujem, pripojila ku konaniu o dlžnom nájomnom, pod zámenkou prejudiciality, ku konaniu vo veci, (hoci prejudicialitu v zmysle § 194 CSP v r. 2014 platný OSP takto neriešil) dedičský spis sťažovateľky, ktorý bol v konaní o nájme absolútne nepotrebný a teda nezmyselný. Ako sťažovateľka na OS Žilina zistila, tento jej dedičský spis bol viackrát zapožičiavaný neznámym osobám, na neznáme účely, a dodnes ho na domiciliový súd v Bratislave sudkyňa nevrátila. A pritom predstaviteľ štátnej správy súdu, neodôvodnene a nepravdivo tvrdí, že tento dedičský spis vlastníctvo sťažovateľky „iba údajne“ preukazuje. Pričom otázka

vlastníctva sťažovateľky alebo jej dedičstvo, nebola vôbec ani vzdialene, predmetom súdneho sporu. Sudkyňa v súčinnosti (nie pod zákonným dohľadom) so štátnou správou Okresného súdu Žilina, úporne, a podľa názoru sťažovateľky dlhé roky nezákonne, aj napriek rozsudku z 23.11.2016, zadržávajú tento dedičský spis sťažovateľky, aby jej znemožňovali dokončiť jej znovu objavené dedičstvo, čo možno asi považovať za porušovanie práva 79 ročnej sťažovateľky dokončiť zákonné dedičstvo, podľa §§§ 460-487 Obč. zákonníka. (...)

Oddiel štvrtý

Sťažovateľka sa nazdáva, že Vyjadrenie podpredsedu okresného súdu Žilina, ako aj vyjadrenie sudkyne je svojim obsahom iba neúčinnou obranou nekonajúcej sudkyne a vzhľadom na vyššie uvedený rozbor týchto Vyjadrení, ako aj vecného a hmotnoprávneho priebehu konania, sa sťažovateľka domáha toho, aby Ústavný súd SR pri svojom rozhodovaní tieto Vyjadrenia nebral do úvahy, pretože neprispeli k vyjasneniu právnych otázok sťažnosti.

Oddiel piaty

Sťažovateľka považuje ústne pojednávanie v takejto jednoduchej veci, že by Ústavný súd zbytočne zaťažovalo, pretože predložené dôkazy o neodôvodnených prieťahoch v súdnom konaní už súčasnosti predstavujú rozsahu 1163 dní, čo sú 3 roky a 68 dní, takže poskytujú Ústavnému súdu SR, dostatočný podklad pre jeho rozhodnutie. Preto sťažovateľka netrvá na ústnom pojednávaní v predmetnej veci.»

3.4 Právny zástupca sťažovateľky doplnil svoje vyjadrenie zo 6. februára 2017, pričom v tomto dodatku uviedol:

«DODATOK (DOPLNENIE)

Dňa 10.1.2017 sme Ústavnému súdu SR v lehote zaslali Vyjadrenie k Stanovisku OS Žilina, vo veci našej sťažnosti. Spis. zn. II. ÚS 381/2016 o neodôvodnených prieťahoch v konaní.

V predmetnom Vyjadrení OS Žilina, jeho podpredseda Ústavnému súdu SR uviedol, že sťažovateľka neodôvodnene očakáva od prvostupňového súdu, že tento bude v jej veci konať v „hodine“, hoci prieťahy sú už 3 ročné.

Sťažovateľka preto predkladá ďalší dôkaz o tom, že nikdy neočakávala, že by prvostupňový súd mal konať v jej veci „v hodine“.

K tomuto nášmu Stanovisku musíme doplniť, že 1.2.2017 sme museli podať ďalšiu sťažnosť (už tretiu vo vysokom seniorskom veku sťažovateľky r. nar. [REDACTED]) predsedovi OS Žilina JUDr. Danielovi Bérešovi o pokračujúcich neodôvodnených prietahoch v konaní spis. zn. 7C/295/2013, nakoľko od vynesenia rozsudku 23.11.2016 uplynulo k dnešnému dňu už ďalších 75 dní, keď súd nevykonal žiadny, ani len jednoduchý, technicko-administratívny úkon.

Dodnes tak nie je známe, či súd naše odvolanie voči tomuto rozsudku súdu prvého stupňa zaslal odporcom na vyjadrenie, nevyzval nás, ako navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie, preto nie je tiež známe, či naše odvolanie bolo už zaslané vyššiemu odvolaciemu Krajskému súdu Žilina. Takže máme zasa obavy, že neodôvodnené prietahy v konaní budú nekonaním súdu prvého stupňa, aj naďalej narastať.»

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

5. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento relevantný priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7 C 295/2013:

Dňa 19. septembra 2013 podala sťažovateľka okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 716 € s prísl. (z titulu bezdôvodného obohatenia za užívané pozemky) proti [REDACTED] (ďalej len „odporca“) a [REDACTED] (spolu ďalej len „odporcovia“).

Dňa 8. októbra 2013 okresný súd vyzval sťažovateľku na úhradu súdneho poplatku za podaný návrh. Sťažovateľka tejto výzve vyhověla 18. októbra 2013.

Dňa 11. novembra 2013 súd vydal uznesenie č. k. 7 C 295/2013-13, ktorým uložil odporcom povinnosť vyjadriť sa k návrhu v stanovenej lehote.

Dňa 2. decembra 2013 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľky.

Dňa 6. decembra 2013 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcov.

Dňa 18. februára 2014 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 19. marec 2014, pričom sťažovateľke spolu s predvolaním zaslal aj písomné vyjadrenie odporcov.

Dňa 20. februára 2014 bolo súdu doručené podanie sťažovateľky, v ktorom namietala, že nebol vydaný platobný rozkaz, a žiadala o uplatnenie dôvodu osobitného zreteľa vzhľadom na jej vek, keďže dosiahla 75 rokov. Zároveň žiadala, aby sa pojednávanie konalo za jej prítomnosti.

Dňa 26. februára 2014 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľky o zaslanie uznesenia č. k. 7 C 295/2013-13; súd obratom odpovedal, že nejde o dokument, ktorý je potrebné jej doručovať.

Dňa 6. marca 2014 bolo súdu doručené stanovisko sťažovateľky k vyjadreniam protistrany.

Dňa 18. marca 2014 manžel sťažovateľky telefonicky ospravedlnil jej neúčast' na nariadenom pojednávaní z dôvodu jej náhleho a ťažkého ochorenia. Zároveň požiadal súd o odročenie pojednávania.

Dňa 19. marca 2014 bolo súdu doručené písomné ospravedlnenie neúčasti sťažovateľky spolu s lekárskeým potvrdením. Na pojednávanie sa dostavili odporcovia, avšak z uvedených dôvodov bolo pojednávanie odročené na 23. apríl 2014.

Dňa 20. marca 2014 bola sťažovateľka predvolaná na pojednávanie.

Dňa 22. apríla 2014 telefonicky ospravedlnili svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní odporcovia, a to zo zdravotných dôvodov odporcu. Odporca však nepredložil potvrdenie od lekára o tom, že zdravotný stav mu neumožňuje zúčastniť sa pojednávania.

Dňa 23. apríla 2014 sa uskutočnilo pojednávanie za prítomnosti sťažovateľky a bez odporcov, ktoré bolo odročené na 11. jún 2014 na účely predloženia ďalších dôkazov sťažovateľkou.

Dňa 28. apríla 2014 bolo odporcom zaslané predvolanie.

Dňa 15. mája 2014 bola súdu doručená listinná dokumentácia od sťažovateľky.

Dňa 11. júna 2014 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom sa odporcovia predložením listinných dôkazov snažili spochybňovať vlastníctvo sťažovateľky, ktorá naopak, predložila listinné dôkazy preukazujúce jej vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam. Pojednávanie bolo odročené na 3. september 2014, pretože obidve strany navrhli vykonať ďalšie dokazovanie.

Dňa 22. augusta 2014 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľky, ktoré obsahovalo vyjadrenie geodetky na tvrdenia odporcov.

Dňa 3. september 2014 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom súd oznámil prítomným účastníkom konania, že v dôsledku námietok odporcov bude prejudiciálne skúmať nadobudnutie vlastníckeho práva sťažovateľkou a na tento účel na návrh odporcov si pripojí súvisiaci dedičský spis, na čo sťažovateľka súdu oznámila, že ďalšieho pojednávania sa nezúčastní, pretože sú to obštrukcie. Pojednávanie bolo odročené na 3. november 2014 na účely ďalšieho dokazovania.

Dňa 18. septembra 2014 súd požiadal Okresný súd Bratislava I o zapožičanie dedičského spisu.

Dňa 30. septembra 2014 bola súdu doručená odpoveď, že konanie pod uvedenou spisovou značkou sa na Okresom súde Bratislava I nevedie.

Dňa 2. októbra 2014 súd zaslal opätovnú žiadosť o zapožičanie dedičského spisu pod inou spisovou značkou na Okresný súd Bratislava I.

Dňa 3. októbra 2014 bol žiadaný spis zapožičaný.

Dňa 23. októbra 2014 bolo súdu doručené stanovisko sťažovateľky k tvrdeniam.

Dňa 27. októbra 2014 bolo súdu doručené doplnenie dokazovania, ospravedlnenie neúčasti sťažovateľky na pojednávaní a jej žiadosť o nariadenie nového termínu pojednávania.

Dňa 3. novembra 2014 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 27. november 2014 na vykonanie ohliadky na mieste samom. Sťažovateľka svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila a navrhla miestnu ohliadku na mieste samom za účasti geodetky.

Dňa 7. novembra 2014 bola sťažovateľka predvolaná na miestnu ohliadku.

Dňa 21. novembra 2014 sťažovateľka namietala zmätočnosť jej predvolania na miestnu ohliadku, ospravedlnila svoju neúčasť na nariadenej miestnej ohliadke a požiadala

o stanovenie nového termínu miestnej ohliadky z dôvodu kolízie termínov s pojednávaním na Okresnom súde Bratislava I.

Dňa 26. novembra 2014 okresný súd na návrh sťažovateľky zrušil pôvodný termín miestnej ohliadky.

Dňa 27. novembra 2014 bol súdu doručený návrh sťažovateľky, ktorým rozšírila žalobný návrh a domáhala sa zaplata 740 €.

Dňa 1. decembra 2014 sťažovateľka zaslala súdu svoje stanovisko k doterajšiemu konaniu.

Dňa 3. marca 2015 súd nariadil ohliadku na 31. marec 2015, avšak z dôvodu, že v uvedený deň nebolo k dispozícii služobné vozidlo, bol určený nový termín miestnej ohliadky na 9. apríl 2015.

Dňa 20. marca 2015 bola súdu doručená námietka zmätočnosti predvolania na miestnu ohliadku, v ktorej sťažovateľka zdôrazňuje svoj seniorský vek a pobyt v Bratislave, na ktorý súd neberie ohľad. V námietke taktiež upozorňuje na potrebu prítomnosti geodeta. V prípade, že sa má vykonať „laická“ ohliadka bez prítomnosti geodeta, sťažovateľka vopred ospravedlňuje svoju neprítomnosť.

Dňa 24. marca 2015 súd zaslal sťažovateľke vyjadrenie, v ktorom uvádza, akým spôsobom prihliadol pri stanovení ohliadky na jej vek a reagoval na tvrdenu zmätočnosť predvolania.

Dňa 8. apríla 2015 bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti sťažovateľky na ohliadke.

Dňa 9. apríla 2015 sa uskutočnila ohliadka miesta bez prítomnosti sťažovateľky.

Dňa 23. júla 2015 okresný súd uznesením č. k. 7 C 295/2013-242 pripustil zmenu žalobného petitu.

Dňa 4. septembra 2015 bol súdu doručený návrh sťažovateľky na opravu uvedeného uznesenia.

Dňa 14. septembra 2015 súd vydal uznesenie č. k. 7 C 295/2013-252, ktorým návrh sťažovateľky na opravu uznesenia č. k. 7 C 295/2013-242 zamietol.

Dňa 23. júna 2015 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 19. október 2015.

Dňa 13. októbra 2015 bolo súdu doručené podanie sťažovateľky, ktoré obsahovalo odvolanie voči uzneseniu č. k. 7 C 295/2013-252 a zároveň návrh, ktorým sťažovateľka rozšírila svoj pôvodný žalobný návrh na zaplatenie sumy 1 480 € s prísl.

Dňa 14. októbra 2015 bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti sťažovateľky na nariadenom pojednávaní so žiadosťou o jeho odročenie až do času, kedy bude o jej odvolaní rozhodnuté, a tiež so žiadosťou, aby sa najbližšie pojednávanie konalo formou videokonferencie alebo inými prostriedkami komunikačnej technológie.

Dňa 19. októbra 2015 sa uskutočnilo pojednávanie bez prítomnosti sťažovateľky, ktoré bolo odročené na neurčito aj na účely predloženia spisu odvolaciemu súdu.

Dňa 29. októbra 2015 okresný súd predložil spis Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o podanom odvolaní sťažovateľky.

Dňa 30. novembra 2015 krajský súd uznesením č. k. 9 Co 686/2015-278 napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 295/2013-252 potvrdil.

Dňa 3. februára 2016 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 1. marca 2016 okresný súd uznesením č. k. 7 C 295/2013-282 pripustil zmenu žalobného petitu.

Dňa 19. mája 2016 okresný súd uznesením č. k. 7 C 295/2013-288 zamietol návrh sťažovateľky na uskutočnenie pojednávania formou videokonferencie. V rovnaký deň bolo vo veci nariadené pojednávanie na 1. jún 2016.

Dňa 30. mája 2016 bolo súdu doručené odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu č. k. 7 C 295/2013-288 a ospravedlnenie jej neúčasti na nariadenom pojednávaní.

Dňa 1. júna 2016 súd predložil spis krajskému súdu, aby rozhodol o opravnom prostriedku sťažovateľky.

Dňa 26. júla 2016 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu č. k. 9 Co 226/2016-304, ktorým ostatné odvolanie sťažovateľky bolo odmietnuté.

Dňa 13. septembra 2016 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 12. október 2016.

Dňa 5. októbra 2016 bola súdu doručená žiadosť odporcov o odročenie nariadeného pojednávania z dôvodu kolízie termínov pojednávania.

Dňa 6. októbra 2016 bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti sťažovateľky na nariadenom pojednávaní z dôvodu jej mimoriadne zlého zdravotného stavu.

Dňa 7. októbra 2016 okresný súd upovedomil účastníkov konania o nariadení nového termínu pojednávania na 26. október 2016.

Dňa 20. októbra 2016 bolo súdu doručené opakované ospravedlnenie sťažovateľky z neúčasti na nariadenom pojednávaní z dôvodu jej mimoriadne zlého zdravotného stavu. Sťažovateľka a jej právny zástupca súhlasili s pojednávaním bez ich účasti.

Dňa 26. októbra 2016 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie bez prítomnosti sťažovateľky, ktoré bolo na účely vyhlásenia rozsudku odročené na 23. november 2016.

Dňa 18. novembra 2016 bolo okresnému súdu doručené ospravedlnenie neúčasti sťažovateľky na odročenom pojednávaní s tým, že súhlasí, aby sa konalo bez jej účasti.

Dňa 23. novembra 2016 bol vyhlásený rozsudok č. k. 7 C 295/2013-342.

Dňa 7. decembra 2016 sťažovateľka podala odvolanie proti uvedenému rozsudku.

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či vo veci o zaplatenie 716 € s prísl. (neskôr o zaplatenie sumy 1 480 € s prísl.) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 295/2013 dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pripomína, že predmet tohto konania bol vymedzený uznesením č. k. II. ÚS 831/2016-22 o prijatí veci na ďalšie konanie, a pokiaľ sťažovateľka namieta aj iné aspekty práva na spravodlivé súdne konanie než právo na konanie bez zbytočných prietáhov (napr. že miestna ohliadka „bola nezákonná“, okresný súd si mal prisvojiť „aj právomoc stavebného úradu schvaľovať stavby“, súd nezákonne „zadržáva dedičský spis“ a pod.), tieto námietky nie sú predmetom tohto konania pred ústavným súdom, ale môžu byť predmetom napr. odvolacieho konania.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov(...)

9. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

10. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v napadnutom konaní mohlo byť po skutkovej stránke zložitejšie, pretože skutkové

posúdenie veci si vyžadovalo prejudiciálne skúmať vlastnícke právo sťažovateľky, pretože odporcovia sa v napadnutom konaní snažili preukázať, že v danej veci aspoň sčasti ide o duplicitné vlastníctvo. Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

11. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom. Pokiaľ sťažovateľka podala procesné návrhy (rozšírenie žaloby, žiadosť o odročenie pojednávania, odvolania), ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej využitie možností daných navrhovateľom procesnými predpismi (napr. podľa v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku) na uplatňovanie a presadzovanie ich práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (napr. I. ÚS 31/01). Sťažovateľka si za takýchto okolností musela byť vedomá toho, že dôjde k predĺženiu predmetného konania, a to bol tiež dôvod, že vec nemohla byť ukončená v kratšom časovom horizonte. *Z uvedených dôvodov však* správaním sťažovateľky neboli vyvolané zbytočné priet'ahy v napadnutom konaní.

12. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že z prehľadu procesných úkonov zistených zo súdneho spisu, ktorý bol ústavnému súdu zapožičaný, vyplýva, že okresný súd od podania návrhu (19. septembra 2013) konal vo veci v podstate priebežne, pričom dbal na záujmy účastníkov konania, napr. tým, že nariad'oval termíny dvoch súdnych pojednávanií (napadnutého konania vedeného pod sp. zn. 7 C 295/2013 a konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 296/2013) v rovnaký deň, aby sa sťažovateľka a ostatní účastníci konania nemuseli zúčastňovať pojednávanií v rôzne dni. Významnejšiu nečinnosť počas celého trvania napadnutého konania nemožno pričítať okresnému súdu. Ústavný súd síce pripúšťa, že pri celkovom trvaní posudzovaného konania v relatívne krátkom období od 26. novembra 2014 do 9. apríla 2015 (štyri mesiace) neboli úkony súdu vždy efektívne. Z judikatúry ústavného súdu však vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis

mutandis I. ÚS 47/03 a v ňom odkaz na predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu). V okolnostiach danej veci ojedinelý a krátkodobý neefektívny postup súdu neovplyvnil podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že vec bola napokon meritórne rozhodnutá 23. novembra 2016 vyhlásením rozsudku. Napokon ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie trvalo na okresnom súde celkove 2 roky a 9 mesiacov (v dôsledku využitia opravných prostriedkov sťažovateľkou sa spis 2x nachádzal na krajskom súde, celkove na dobu piatich mesiacov; toto obdobie nemožno pričítať na vrub okresnému súdu), vzhľadom na okolnosti danej veci toto obdobie je ešte z pohľadu čl. 48 ods. 2 ústavy akceptovateľné.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nebolo možné z hľadiska komplexného posúdenia napadnutého konania považovať postup okresného súdu v ňom za porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Postup okresného súdu, aj keď nebol vždy efektívny, sa zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z uvedených dôvodov a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

13. Sťažovateľka okrem vyslovenia porušenia označeného základného práva navrhla, aby ústavný súd svojím rozhodnutím prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, a domáhala sa aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia a trov právneho zastúpenia.

V zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. V zmysle odseku 4 citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného vyplýva, že tieto výroky sú viazané na vyhovenie vo veci samej. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd vyslovil, že základné

právo, ktorého porušenie sťažovateľka namietala, porušené nebolo, uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní už podrobnejšie nezaoberal.

14. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému z účastníkov, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Keďže sťažovateľka v konaní neuspela, nepripadalo do úvahy, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania.

15. Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

16. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky „obsahom svojich písomných prejavov“ neprispieval k dôstojnosti a vážnosti úkonov (§ 38 Advokátskeho poriadku) v napadnutom konaní, a preto sa možno domnievať, že tak konal v rozpore s profesijnou etikou, ktorú je povinný dodržiavať (Preambula Advokátskeho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2017